

Кіберзлочинність – це проблема, з якою зіштовхнулась планета у ХХІ столітті, і яка зростає незважаючи на заходи попередження та реагування. У деяких міжнародних документах визначено, що кіберзлочинність загрожує не тільки національній безпеці окремих держав, а й міжнародному порядку. Стурбованість міжнародного співтовариства щодо розвитку кіберзлочинності знайшла відображення в Бангкокській декларації з попередження злочинності та кримінального правосуддя (2005 року), Бухарестській декларації про міжнародне співробітництво в боротьбі з тероризмом, корупцією і транснаціональною організованою злочинністю (2006 року), Всесвітньому саміті з інформаційного суспільства та Конвенції Ради Європи «Про кіберзлочинність» (2001 року). У цих документах йдеться мова про спільне протистояння кіберзлочинцям, шляхом прийняття відповідних законодавчих актів, які не будуть суперечити ні законам окремої держави ні пунктам договорів, які ратифікувала ця держава. Жодна держава не в змозі протистояти кіберзлочинності самостійно, тому сьогодні є необхідність активізації міжнародної співпраці в цій сфері.

Таким чином, пропонується державним органам по боротьбі з кіберзлочинністю переглянути всі існуючі заходи та активно розробляти нові, що принесуть більшу користь та надійніший захист від кіберзлочинців, запроваджувати сучасні новітні інформаційні технології, в органах державної влади вносити пропозиції щодо перепідготовки та підвищення кваліфікації фахівців. Не зволікаючи здійснювати реорганізацію, удосконалення законодавчої й нормативно-правової бази та сприяти створенню взаємодії по боротьбі з кіберзлочинністю із зарубіжними законодавчими органами.

Про деякі аспекти державного патерналізму

Осадчий М.М., провідний науковий співробітник відділу організації науково-дослідної роботи НАВС, заслужений юрист України

Євроінтеграційні прагнення України, офіційно започаткований процес удосконалення Конституції України та проведення всеохоплюючих економічних реформ – основні причини, які змушують приділити увагу й ще раз замислитися над питанням державного патерналізму.

Не викликає сумніву, що соціальний захист населення є безумовно функцією сучасної держави, проте еволюція цього явища у тому вигляді, що є звичним для нас, нараховує як мінімум століття.

Впродовж всього цього часу громадяни боролись за свої соціальні права, поступово добиваючись від суб'єкта управління збільшення виплат, розробки та реалізації соціальних програм, приймаючи при цьому безпосередню участь в реалізації подібних політичних рішень.

Відправною точкою надання соціальної допомоги населенню у звичному для нас вигляді можна вважати 1601 р., коли в Англії було прийнято закон «Про бідність», який був грамотним управлінським ходом. Цей нормативно-правовий акт дозволив вирішити декілька насущних проблем. Зокрема, в межах реалізації «Закону про бідність» було проведено перепис та аналітичне опрацювання населення, виокремлено нужденні

категорії, яким наказувалось відпрацювати на державу певні повинності, щось подібне держзамовленню – це потім привело до виникнення робочих будинків, де умови праці були не краще кабали та рабства, проте за це з незаможних громадян справлялися податки, а їх діти в обов'язковому порядку отримували освіту у новостворених церковних приходах. [1].

Подальша еволюція соціальних послуг, що надавалася державою, відображала еволюцію політичної культури і виражалася в розвитку соціального інституту перехідного суспільства - патерналізму.

Патерналізм – це модель поведінки у певному культурному полі; він включає в себе власні специфічні фундаментальні та інструментальні цінності, характеризується певними нормами, символами та етикетами. Головна відмінна риса патерналізму – особлива ціннісна система стосунків, заснована на вірі та відданості. Керівник, що притримується емоційної моделі патерналістської поведінки, твердо переконаний у власних зобов'язаннях піклуватися про своїх працівників, відчуває себе відповідальним за всі їх дії та вчинки [2].

Вочевидь, державний патерналізм є системою державного управління, яка заснована на парадигмі контролю і виховання людей, які не можуть визначити самостійну громадянську позицію. Така несамостійність приводить до пасивного підпорядкування, а метою кожної такої людини є отримання доступу до засобів існування та усвідомлення свого захисту з боку держави.

Працівники, які отримують гроші із державного бюджету, складають значну частину населення держави. Освіта, медицина, культура, спорт та інші соціально-значимі інститути фінансуються із бюджету. Пенсійне забезпечення, оплата непрацездатності через хворобу та інвалідність, підтримка малозабезпечених осіб, батьків малолітніх дітей також здійснюється централізовано. В деяких регіонах бюджетні гроші є єдиним способом для здобуття їжі і даху. Оскільки патерналіст у той чи інший спосіб виконує свої соціальні зобов'язання він вимагає від підлеглих віддавати свої голоси за нього та осіб що ним визначені, делегуючи частину своїх повноважень ієрархічним структурам на місцях [3].

Думається, що патерналізм який склався в пострадянській Україні закріплював державу у якості носія ідеології, яка фіксувала виправдання підпорядкування в якості єдино схваленого і дозволеного владою партнера поведінки. Нездатність самому узяти на себе відповідальність за власну долю, тотальну довіру державі і залежність від неї – це і є сутністю пострадянської людини. Адже пострадянські, посттоталітарні люди характеризуються саме тим, що у них немає почуття відповідальності за себе і своє життя.

Варто зазначити, що економічні реформи, які проголошені в Україні мають на меті формування соціальної держави, де основним засобом підвищення ефективності суспільного виробництва і зростання добробуту населення має бути соціально-орієнтована ринкова економіка. Держава із опікуна має змінитися на найманого працівника, якому ми платимо кошти у вигляді податків за те, що він управляє деякими нашими загальними справами. І не більш того.

Саме тому, в умовах трансформування соціально-економічної системи

України, особливої гостроти набувають питання обґрунтування раціональних меж патерналізму.

Тож, для того, щоб інтегруватися до європейського простору, сьогодні, нам, саме з цих питань, потрібно діяти наполегливо та блискавично.

Список використаних джерел:

1. Смаль С.В. Государственный патернализм и политическая культура: региональная специфика... // Вестник Санкт – Петербургского государственного университета культуры и искусств.- № 4 (17) .- 2013.
2. Авер'янов В.Б. Адміністративна реформа. Науково-правове забезпечення // Віче.-№3.-2002.
3. Тонков Е.Н. Толкование закона в Англии: монографія.- СПб.: Алетейя, 2013.- 352 с.

Форми благодійної діяльності в Україні

Благодійність – не популізм, а стан душі

Сербин Р.А., начальник докторантури та ад'юнктури НАВС, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник

Україна завжди славилася благодійністю своїх громадян, які щедро обдаровували без будь-якої користі міста і села. Благодійництво було моральним обов'язком чи не кожної заможної людини. Для одних – це невід'ємна частина віри, для інших – природна потреба. Та в усіх випадках благодійність – це пожертвування. Людина віддає частину своїх коштів, часу, сил для того, щоб комусь стало краще.

Благодійність – це можливість ділитися душевним теплом, допомагати матеріально тим, хто цього потребує. Кожна людина сама для себе вирішує, яку саме форму благодійності обрати. Хтось допомагає фінансово, буде цілі установи, а хтось, усиновивши дитину, робить її життя щасливим. Будь-яка допомога важлива і навряд чи можна визначити, яка більше, яка менше. Це небайдужість до чужої людини і добровільне бажання допомогти їй у важкій ситуації. Форми благодійності всі абсолютно рівнозначні. У кожного різні можливості. Хтось може дати хліб, хтось - гроші, хтось – проявити увагу [1].

У суспільстві благодійна діяльність здійснюється в різних формах. Індивідуальна благодійність, якою у змозі займатися кожна людина, реалізується зазвичай, у таких формах, як милостиня, волонтерство, посильний внесок у благодійні фонди, участь у різноманітних благодійних акціях. Приватна благодійність, якою опікуються в наш час підприємці і комерційні організації, установи, що представлені у вигляді меценатства, спонсорства, надання грантів чи благодійних фондів. Держава також надає допомогу у формі опіки й піклування, однак у літературі немає єдиної думки у тому, чи можна вважати діяльність державних структур – благодійною діяльністю.

У світі дедалі більше активно займаються благодійністю благодійні фонди, які засновуються як комерційні організації і підприємства третього сектора (некомерційні і недержавні організації). Добродійні фонди поділяються на приватні й корпоративні фонди, і навіть фонди місцевих співтовариств. Приватні фонди створюються на одержані від приватних осіб коштів, які у банках чи розміщені в акціях, а прибутки від капіталу йдуть на благодійні цілі. Серед найвідоміших приватних фондів –